

Artık Ölümden Korkmuyorum

– KOCAMANOĞLU · 26 Temmuz 2011

Değerli Dostum,

Senin akıbetin Türkiye'de bir yerde, yeşillikler içinde bir mezarlığa gömülmek. Benim ki ise, ölümünden sonra soğuk bir mezarda, bir tabut içinde yirmi sene kadar dinlenmek. Yirmi sene sonra mezarım boşaltılacak ve kemiklerim bir kenara atılacak. Yani, yeni gelecek cesetlere, yer açılacak. Bir gün yol boyu yaparken; içi açılmış mezarlar gördüm. Sağa sola atılmış kafatası ve kemikler, tıpkı benimkilere benziyordu.

Çok etkilendim. Ölümü düşündüm. Ölüm gerçekten bir yok oluş mu? Nihai son mu? Aslında, insan içinde taşıyor ölümü... Ölümün varlığı, hayatın sınırlı olması, yaşamımızı teşvik ediyor olmalı! Eğer ölüm olmasaydı, kimse kendini zora koşamazdı değil mi? Bu yüzden de; hayat sıkıcı, kasavetli ve monoton olmaz mıydı?

Buralarda insanlar yapayalnızlar. Yaşlılığında, onu arayan ne bir eş, ne bir dost, ne de bir akraba bulamaz. Gündüzlere ve geceler sığmaz olur. Ama ülkenizdeki insanların yardımlaşmaları, acı ve mutluluklarını paylaşmalarını, karşılıksız sevmelerini, 'komşusu açken tok yatan bizden değildir' talimatını inananlarına yüz yıllar önce verenin ve onun dini asla küçümsenemez.

Belki tedavi ile veremden, kanserden, ameliyatlara, kemoterapiyle ve bilimin temin ettiği bütün etkili yardımlarla tedavi olabilir ve çare bulabilirler. Ama ölüme çare bulamıyorlar.

Aralıksız zevk ve eğlence peşinde koşan insan, zamanla etrafındakilerin kuklası haline geliyor. İçinde her gün, biraz daha büyüyen tatminsizliği, huzursuzluğu, mutsuzluğu ve bunalımı yok edemiyor. İnsanlar ölümden nefret ediyorlar. Ölümün bilinmezliği korkutuyor.

Yok olmak!

Arkasında her şeyi yutabilecek bir korkunç karanlık... arkası ve mahiyeti bilinmeyen bir kara delik. Ölüm hayal bile edilemiyor... Sıkıyor insanı... Onu anlamaya çalışmak akla işkence gibi geliyor, çünkü düşünerek "yokluğu" idrak edemiyor.

Ölümün anlatmak istediklerini, vermek istediği mesajı siz o kadar güzel tarif ediyorsunuz ki size gıpta ile bakıyorum. Ölüm hakkında ki sorduklarıma verdiğin cevaplar bana çok mantıklı geldi. Onları anlamaya ve hazmetmeye çalışıyorum.

Diyorsun ki,

"Ölüm bizden kim olduğumuzu sorar. Ben kimim? Hakikatte hayattan ne bekliyorum? Varlığımın, insan olmamın gayesi nedir? gibi... Kendi kendime yüzlerce defa sordum...

Ama sözleri öyle ifade ediyorsunuz ki acziyetimden şaşırıp kalıyorum.

"Ölüm sayesinde insan, gayet aciz, muhtaç ve fani bir varlık olduğumuzu, gerçek yalnızlığımızı, son derece güçsüzlük ve ehemmiyetsizliğimizi fark etmeye zorlar. Nasıl dünyaya gelmek için ana rahmini terke mecbur olduğumuz gibi...

Ahrete gidebilmek ve orada dirilebilmek için, dünyada ölmek gerek. Evrenin sahibine, yaptığımız her şeyin hesabını vereceğiz. Dünya ile ahiret arasında ki geçiş kapısı ölümdür.

Hayat bir dünyadır, ahiret de bir dünyadır.

İkisinin arasındaki perde ise ölümdür. Ama nefis, ahiret'i görmediği, bilmediği, tanımadığı için o tarafa yokluk olarak bakar, ölümden de acayip korkar, tir tir titrer.

Bilse ki ondan sonra muazzam, sonsuz bir hayat var; o zaman ölüme koşa koşa gider. "Ölümden niçin çekiniyoruz?" sorusunun cevabı, bununla bilmem anlatılabildi mi?

Evrenin sahibi: "Mutlak hükümlanlık olan Allah, yüceler yücesidir ve O'nun her şeye gücü yeter. O ki, hanginizin daha güzel davranacağını sınamak için ölümü ve hayatı yaratmıştır..." ifadesi ne kadar manidar olsa gerek. Benim mantığım bunu kabul etmiyor.

Bu mantık işi değildir. Emir ve itaat işidir. Madem ölüm öldürülemiyor. Ve madem ki kabir kapısı kapanmıyor. Ölümün hayattan ziyade bir isteği var! Hem madem ne iyilik ödölsüz ve ne de kötölük cezasız kalmayacaktır."

"İman ehli için ölüm, hayat külfetinden terhis, dünya meydanında ki imtihanında, talim ve talimat alan ubudiyetten paydos, hem de öteki aleme gitmiş olan sevgili, dost ve akrabalara kavuşmak için bir vesiledir. Hakiki vatana, ebedi saadet makamlarına girmeye bir vasıta, hem dünya zindan ve mahpushanesinden kurtuluştur.

Ölüm ayrılık değil kurtuluştur.

Rahmet ve saadetin başlangıcıdır. Madem bu dünyada hepimiz birer misafiriz. Misafir haddini bilmeli... misafir yolunu düşünmeli..."

Mektupta yazıklarını yüzlerce defa okudum. Kitaplar karıştırdım. Günlerce araştırmalar yaptım.

Yazdıklarınızın doğru olduğuna ve bende mutlu sona varmak için Müslüman olmaya karar verdim.

Buradaki bir camiye gittim ve şahadet getirerek Müslüman oldum. İsmimi de Yusuf olarak değiştirdim. Huzurluyum. Kendimi bir kuş gibi hafif hissediyorum.

Artık ölümden korkmuyorum.

Ölüm benden korksun. Sana çok büyük ama çok büyük teşekkür borçluyum.

Km-010105